

Miért is ne?

Tanuld meg!

Csináld! Tanítsd! - Ifjósági imahét Váscott

2010. március 20-27. - ifjósági

imahét... Biztos sokan rászert vettek rajta, sokan végig olvastok, imádkoztatok egyet. Voltak, akiket lelkesítettek ezek az ársok, és úgy érezték, tényleg valamit Jézusról. Egy volt ezzel a Váscott Gyülekezet fiataljai is. Jézus volt egyet lenni, beszélni, megismerni egymás gondolatait, de nemcsak ez történt...

Tudtuk, hogy

szombaton a gyülekezetünkben nem lesz lelkesítés. Hívhattunk volna egy igehirdetőt, vagy a gyülekezet presbitere vagy valaki más is megtarthatta volna a szombat délelőtti istentiszteletet. Még mielőtt a fiatalokkal megbeszéltek volna, arra gondoltunk, hogy elmondhatnánk nekünk szombaton, amit az imaheti anyagból sikerült megörtenünk. Először felvetődött a legközvetlenebb és legegyszerűbb lehetőség, hogy néhány egyszerűen felolvassanak belőle pár részletet, amiből végül a szövegünk, hogy mi is volt az egész tanulmányi mondanivalója. Aztán jött egy ötlet, hogy kérjünk meg őket - persze szívesen segítünk -, hogy dolgozzák át az egyes részeket, amit mondjuk párbeszéd formában előadni.

Első este.

Elmondtam nekik az eddig felmerült variációkat, és kértem, gondolkozzanak, milyen formában szeretnék átadni a gyülekezetnek a tanulmányi mondanivalóját. Néhányan ráérték a lehetőségre, hogy szombaton ők is tehetnek valamit, és nem csak hallgatni fognak, hanem aktív részt vesznek az istentiszteletben. De ami ezután történt, az a legmerészebb álmaimban sem szerepelt! Mesi felvetette, mi lenne, ha mindenki, aki részt vett ezeken az alkalmakon, végül is egy hozzájárulást írnak alá magának, és abból felkészülne, azt mondaná el a gyülekezetnek. Vagyis, mindenki tartana egy néhány perces "életrajzi beszédet". Volt, aki már első este elmentette, hogy ő miről szeretne beszélni. De olyan is volt, aki később este hazatérve árt egy sms-t, hogy "leálljon" egy másikat, és olyan is akadt, aki azt mondta, hogy ő nem végül is, ami marad, az neki jézus lesz. A végül is mindenki olyat végül is, talált, vagy kapott, ami hozzájárul a legközelebb állt. Mindenfélre kényszer nélkül! Igen, ez számomra nagy meglepetés volt! Senkit sem kellett rábeszélni, ráértémmel végül is. Mindig végül is a szombatokat, de ennyire izgatott vagyok már egy prédikációra végül is... A Penteeken este Gergő is megérkezett Lovasberényből, így már azt is tudtuk, ki lesz az új vezetőnk!

Senki nem

kapott végül is, senkinek nem mondtuk el mi "életrajz", hogy miről kellene beszélnie, mindenki maga árt a prédikáció végül is, és mindenkire rábáztuk, hogy mit tart fontosnak elmondani az általa végül is. Szombaton a szívetben valaki izgatottan jött oda hozzám, hogy megkérdezze, hol a lelkesítés, ki fog ma prédikálni. Amikor azt mondtam, hogy a fiatalok, megnyugodott, és nem is volt több kérdés.

Próbálok most

szavakba foglalni, amit írtam azon a szombat délelőttön, de higgyetek el, nem kényes! Nem arról szól ez a szombat, hogy: "Fiatalkorom, nézzetek el nekik, ha nem úgy szólnának, ahogy ahhoz hozzászoktunk, ha valamit nem mondanának jól, ha bántóan lennének..." Ám most sorolhatnám, hogy milyen lett volna, ha nem nyitott szívvel hallgattuk volna őket. Persze, szülőiként is egészen másképp voltam hozzájuk... De őszintén mondom, tanultunk mindannyian, amikor a saját érzelmeiket, lelkesedéseiket, hitüket, szerénységüket, kedveléseiket, humorukat, Istennel való kapcsolatukat hallhattuk, lehettek velük. Ám nem hallgattuk őket másképp, mert ők még "csak" fiatalok, mert nem kópzott prédikátorok, úgy hallgattuk, mint az Úr hozzánk, a Váci Gyülekezethez szóló zenét; mint a személy szerint nekem szóló zenét, akit az Úr elhívott! Komoly zenét volt, tőbb embertől, többfelől, mégis egységesen. Isten szól hozzám azon a szombaton, kiegészítve azt a nagyszerű PRÓDÍKÁCIÓT: "Peti, Ági, Mesi, Bea, Zsáfi, Péter, Dóra!

Á

Simonné Erzsébet